

Sunyovszky Sylvia

színművész (Rozsnyó, Szlovákia, 1948. február 2.)

Vajon valakinek, aki folyton alkot, teremt, vagyis naponta újjászületik, meg lehet-e, meg kell-e határozni a korát? Az évek alighanem csak arra jók, hogy útjelző köveként álljanak az élet mellett: sosem a rajtuk lévő szám, hanem a helyes irány a fontos. Hiszen a lelkek szívárványának csupán egyetlen igazsága létezik: ember voltunk azt jelenti, hogy a másik emberért vagyunk. Életünk annyit ér, amennyit belőle a másokért való szolgálattal eltöltöttünk.

Rozsnyón, a Felvidéken már kisgyerekkoromtól a versek anyanyelvemen való előadásával erősítettem azt a közösséget, amely a magyar nyelv megőrzését fontosnak tartotta. Az utam később Pozsonyban folytatódott, ahol színinövendékként ugyan szlovák közegben, de a magyar írók társaságával együtt röpittem létezésünk és kitartásunk hírért magyarságunk mellett az anyaország írói felé. A budapesti Színművészeti Főiskola elvégzése után a helyes utat járva Kassán erősítettem az akkor alakult magyar színház társulatát egy évig, mert Budapesten várt a férjem és a Madách Színház, amely húsz éven át otthont adott. Sok gyönyörű szerepen át különböző emberek jellemábrázolásával tükröt tarthattam a helyesen vagy helytelenül cselekvő egyéneknek a kívánatos út megtalálásához (több mint hetven színházi szerep és ötven

film és tévéjáték főszerepe). Közben az élet legszebb ajándékának, az anyaság szinte felfoghatatlan boldogságának is részese lehettem Beáta lányom születésével.

Az 1990-es fordulat engem is változás elé állított, s most újra Pozsonyban a Magyar Intézet létrehozásával ajándékozott meg az élet. Itt az elvégzett feladatoknál szem előtt tartottam, hogy

mi van a „raktárban”, mert a kirakat szépsége és milyensége a raktár tartalmának függvénye. Ez annyit jelent, hogy fontos, becsületes látvány akkor jön létre, ha a raktárban példaképek vannak. Ezek felkutatása és felmutatása lett a sok kulturális érték bemutatása mellett az egyik fontos szempont: a Felvidéken született, alkotott vagy végső nyughelyet talált példaképek helyszíneinek emléktáblával, szoborral való megjelölése vagy mauzóleumuk rendbetétele (Baross Gábor, Széchenyi István, Balassi Bálint, Jedlik Ányos, Csontváry Kosztka Tivadar és mások).

A kijelölt utam következő állomása ismét Budapest, ahol újra a szóé, a verseké és a színpadé lett a főszerep, majd innen leparancsolt egy orvosi műhiba, de egy filmszerep erejéig és a Vakok Országos Szövetsége hangoskönyvtára számára hat költő összes versének felolvasásával és hangszalagra rögzítésével még élhettem a hivatásomnak. Céлом az volt, hogy „fény helyett hangot adjak”.

Jókai Mór: *Fekete gyémántok*,
Evila szerepében
(játékfilm, 1976, rend.: Várkonyi Zoltán)

Ezután útkeresésbe kezdtem, s mivel a nehézségek fölött aratott győzelem a megerősödés egy-egy csiszolt köve, és sok kő sokra megy, így lehettem segítőtje Orbán Viktor miniszterelnöknek és létrehozója a Hermina Szalonnak. A névadó Veres Pálné, született Beniczky Hermina a példaképek sorába illett, hiszen ő a 19. században felekezeti nélküli leányiskolát hozott létre, s 1873-ban az ő közbenjárására, elsőként, magyar nők munkáiból

nyílhatott kiállítás Bécsben. Arra törekedett, hogy művelt édesanyák nevelhessék a gyermekeiket, a jövő generációt. A Hermina Szalon célja az volt, hogy egyesítse azokat a szellemi erőket, amelyek azonos értékrend mentén gondolkodnak és élnek, függetlenül a tanultsági és informáltsági szintek különbözőségétől.

S bővítendő a példaképek sorát, az Erzsébet-táborok létrehozásával a Balaton mellett megvalósulhatott a ma élő kiválóságokat megnyerve, hogy több mint háromszázezer gyerek, a tematikus táborok keretein belül nemcsak találkozhatott velük (olimpikonjainkkal, zeneszerzőkkel, előadóművészekkel, képző- és iparművészekkel, karmesterekkel), hanem közös foglalkozásokon is részt vehetett. A gyerekekre ösztönzőleg hatott az élő példaképekkel való találkozás és együttlét.

2013-ban unokáim, Csenge és Villo ösztönzésére *Csak semmi titok* címen összegeztem életem apró történetekből álló füzérét, amit korrajznak is szántam. Mindig szem előtt tartva egy Márai Sándor-idézetet: „Lényeges dolgokat emberek között soha nem a szavak, csak a magatartás és a cselekedetek intéznek el.”

Sunyogyni

Császár Nagy László

jogász újságíró, televíziós szerkesztő (Abony, 1948. február 7.)

Drága jó „Tyúkanyó” (néhai dr. Kőhegyi Jánosné, az Arany János Gimnázium III. C osztályának osztályfőnöke) egyik órán arról faggatott bennünket, milyen pályán képzeljük el a jövőnket. Szegény, a szívéhez kapott, amikor (maig sem tudom, milyen intuíció alapján és milyen indítatásból) kicsúszott a számon: újságíró leszek. Döbbenetét azzal próbáltam enyhíteni, hogy sportújságíró, hiszen álmomból fölriasztva is el tudtam mondani az újkori olimpiák magyar érmeseinek névsorát, a honi foci valamennyi bajnokát, valamint a világ- és olimpiai bajnokokat. A hosszas győzködés időszaka következett: milyen jó lenne, ha felnőttként magyar nyelvre és történelemre okítanám az általános iskolás nebulókat.

Úgy jelentkeztem Egerbe a Tanárképző Főiskolára, hogy amikor beléptem az intézmény

kapuján, már biztosan tudtam: itt bizony egyetlen félét sem hallgatok végig. Megint csak egy megérzés, hiszen később hírlapírói pályám legbotrányosabb riportjai ehhez a megyéhez kötődtek... Recski riportom készítésekor (amikor a tanácselnöktől kívántak a hatalom emberei megszabadulni, a riport készítésekor már a börtönbüntetés mértékét is elárulták bizalmasan!) követték lépéseimet, egészen a fővárosig – vélhetően a hatalom leghűségesebb szolgálói, s mire a második emeleti szerkesztőségbe értem, már ott volt az szerkesztő asztalán az ellenem megfogalmazott feljelentés...

A főiskola tehát kimaradt az életemből. Következtek viszont életteli telis segédmunkás- és az „ügyintézőnek” nevezett irodai segédmunkás-évek, legalább két, színházban töltött este hetenként, és az előadás után végeláthatatlan viták a látottakról a baráti körrel a hatvanas-hetvenes évek színészióriáinak játékaról. Meg a kilincselés a különféle szerkesztőségekbe. Kereszty András adott feladatokat, közben hosszabb terjedelmű írásaimat elemezve megértette velem a szakma lényegét. Példátlan empátiával trenírozott arra, miként kell kiválasztani a gyakran a hírlapíróra zúduló szózuhatagból a lényegét, s hogyan kell „kicsikarni a beszélgetőpartnerből” az őszinte válaszokat. Tudósítottam cselgáncsversenyéről, kosárlabdameccsről meg NB II-es focimeccsről a sportlapot, glosszákat jegyeztem a Magyar Rádió *Kettőtől hatig az aktualitások jegyében* című műsorába, rövid portrékat írtam megyei lapokba, novellákat (Baranyi Ferenc gondozásában) a Magyar Ifjúságba.

Harmadéves esti tagozatos joghallgatóként már lemondtam a hírlapírói állmairól, amikor véletlenül értesültem arról, hogy a Lapkiadó Vállalat újságíróstúdiót indít. Sebtében összeszedtem négy-öt megjelent írást, majd néhány nap múlva telefonon azt kértem: tekintsenek el a jelentkezésemtől. Ne járassam a bolondját velük, hangzott a válasz: már kitűzték a meghallgatásom időpontját...

Felvettek. Sőt, alig tíz hónap múlva státuszba kerültem a Lapkiadónál, ahol hírlapíróként az ötvenezres példányban megjelenő *Szövetkezet* című hetilap főszerkesztőjétől, Tóth Gábortól kaptam feltétlen bizalmat, és szerencsémre ő lökött azonnal a mély vízbe... Az ópusztaszeri ásatásokról írott riportom után a felszínen maradtam... Ezzel szinte egy időben, Keserű Ernő bizalmát élvezve a Magyar Nemzet külsős, majd 1978-tól belsős munkatársaként alkalmazott. Riporter lehettem. Jártam az országot, s közben feltárultak előttem színesebb színesebb emberi sorsok, megkerülhetetlen és kiprovokált konfliktusok, jártam a végeken, hogy megírhassam a kor kiskirályainak földesúri allűrjeit és hatalmi tébolyát. Beszámolhattam a perifériára szorult emberek gyötrelmes napjairól, az igazságukért folytatott, olykor reménytelen küzdelmükről. A nyolcvanas évek elején tudósíthattam a sokszoros hátrányból induló, állami gondozásba szorult gyerekek életéről, akiknek az emberi lét alsó határának elérése is reménytelen vállalkozásnak mutatkozott, akik saját testüket árulták, csak azért, hogy néhány órára elkábíthassák magukat.

Publikáltam a Forrás, a Palócföld és a Falu című folyóiratban, Katona Évától, az ÉS riportrovatának szerkesztőjétől megtanultam, miként kell tisztelni egy kéziratot. Soha nem húzott ki egyetlen szót sem a megjelenésre váró riportomból, hanem ceruzával, halványan fölé írta a javasolt változtatást. Még akkor is, ha annak a két szónak a megváltoztatását a szerző soha nem vette volna észre. A Vargha Balázs által szerkesztett Budapest című folyóiratban nem lehetett nem az igazat írni, így számomra nem voltak tabutémák, olyan sorsokat, történeteket írhattam meg, amelyeket nem vett jó néven a sajtóirányítás...

Riportokat írhattam a Képes 7-be, a Szabad Földbe, és annak időszaki kiadványába, a Százoldalásba. Írásaim gyakran beválogatták az *Írószemmel* és a *Magyar Mozaik* című riportantológiába. A pályán eltöltött évtizedek alatt ezer – és folyton változó – arcát mutatta meg a hazai valóság. Ügyek, sorsok és sors-töredékek formálták napjaimat és engem. Cipelem őket évek – egyiket-másikat évtizedek – óta, mígnem hozzám tapadtak – írtam a Napút-füzetek kiadásában megjelent, *Lerombolt szentek* című színművem „fülszövegében”. *Magasles* és *A bálványok ledőlnek, ugye?* címmel megjelent két könyvem.

Megéltem csodákat és drámákat. Tudósíthattam a rendszerváltásról, s megélhettem az annak feltételeként megszületett sajtószabadság élményét. Velem esett meg, hogy ugyanaz a Pethő Tibor vett fel a Magyar Nemzethez, aki (igaz, egyik közjogi méltóságunk ösztönzésére) kirúgott onnan, akiknek hírlapírói pályám legszebb időszakát köszönhetem. (Ahogy a rendszerváltás utáni egyetlen újságírósztrájk élményét is, amellyel munkatársaink kiálltak értünk – a kirúgottakért...) Előfordult, hogy az az olvasó, aki levelében a nyolcvanas évek végén dicsérte munkámat, fél év múlva már hazaárulónak nevezett. Most éppen a fölöslegessé válás érzését tanulom.

A minap egy hagyatékából megmaradt könyvtárat kellett felszámolnom. Szépirodalom? Szociográfia? – kérdezett vissza az antikvárius. – Legfeljebb szerelmes regény – bökte végül. Hiába, megkopott a leírt betű, a leírt szó varázsa. Így a megmaradt éveimben legfeljebb azon tűnődhetek: volt-e értelme a megélt életemnek...

Beáta Nagy Lili

Gaal György

irodalom- és művelődéstörténész (Kolozsvár, Románia, 1948. február 16.)

Erdély fővárosában születtem, a református kórházban. Éppen a nagy államosítások idején, az államkommunizmus építésének kezdetén. Apai ágon a dálnoki Gaal, anyai ágon a kissolymosi Gyergyai család leszármazottja vagyok. Mindkettő székely eredetű. Az egyik Kolozsvár közeli nagybirtokos nemzetség, a másik már az 1700-as évektől a városban él polgári életet, az utóbbi generációk mind orvosok voltak, sőt egyetemi tanárok. Mindkettő „rossz származást” jelentett. Így aztán 1949. március 3-án a szüleimmel együtt felkerültünk a kényszerlakhelyesek (D. O.) jegyzékére, s 14 évig családunk az „osztályellenségeknek” kijáró megkülönböztetés minden örömeiben részesült.

Az egykori Református Kollégium épületében működő 2-es számú Középiskolában kezdtem tanulni 1955-ben. Négy évvel később ezt Ady Endréről nevezték el, majd egyesítették a szomszédos, Gheorghe Șincairól elnevezett iskolával, s így jött létre az Ady-Șincai Középiskola román és magyar tannyelvel. Ebben érettségiztem 1966-ban. A szüleim szeretnék volna, hogy a családi tradíciónak megfelelően orvosira menjek, de hosszas töprengés után mégis engedtem hajlamomnak, s a kolozsvári – akkor már Babeș-Bolyai nevet viselő – tudományegyetem angol-magyar szakára felvételiztem, sikerrel. Elemen talán legszebb öt évét töltöttem

itt. Bekapcsolódtam a Magyar Irodalomtudományi Kör munkájába, ennek nyomán születtek első tanulmányaim a Meltzl Hugó és Brassai Sámuel szerkesztette Összehasonlító Irodalomtörténelmi Lapokról, utóbb antológiát is összeállítottam belőlük (1975). A hetente ülésező Gaál Gábor Kör keretében megismertem a

fiatalabb írónemzedéket. 1969 elején én lettem az egyetem diákművelődési lapja, az Echinox magyar oldalainak szerkesztője. Ez az akkoriban engedélyezett lap egy új, másként gondolkodó nemzedéket indított útjára. A román művelődéstörténetben máig fogalomszámba megy.

Az egyetemet évfolyamelsőként végeztem 1971-ben. Jászvásárra akartak küldeni tanársegédnek, de én inkább a kolozsvári középiskolai állást választottam. Az akkor indított angol tannyelvű líceumnak lettem tanára. Az 1977-es – politikai bezárkózást követő – iskolareformmal az idegen nyelvű oktatást beszüntették. Úgyhogy aztán még három magyar líceumban taníthattam angolt (idegen nyelvként), magyart, világirodalmat. 1984-ben átszervezték a teológiai oktatást, s meghívtak a Protestáns Teológiai Intézetben akkor meghirdetett hat magyarórára. Az I–III. éveseknek ezeken az órákon kellett pótolni azt a minimális magyar műveltséget, amelyet a román tannyelvű iskolákban nem szerezhettek meg. Ugyanis a ma-

gyar osztályok számát nagyon lecsökkentették. 1985-től minden iskolát vegyes tannyelvűvé tettek, az egyetemi oktatásból is száműzték a magyar nyelvet. Ez a teológia, ahol a jövőendő református, unitárius és lutheránus lelkészeket képezték, egy kis meghagyott magyar szigetnek számított.

Az egyetem elvégzése után rögtön jelentkeztem doktorátusra magyar irodalomtörténetből. Akkor ez nagy merészségnek számított, mert munkahelyi és pártajánlás kellett hozzá, majd a védéshez is. Én pedig nem voltam párttag. Mégis felvettek, s 1981-ben sikerült a Kristóf György egyetemi tanárról írt disszertációm román nyelven megvédenem. Ekkoriban dolgoztam úgy bele magam az egyetem történetébe, hogy utóbb annak monográfusa lettem.

Azokban az időkben nagyon kevés volt az angolul tudó magyar értelmiségi tájainkon. Így aztán a könyvkiadók fel-felkértek kötetek összeállítására. Elkészítettem az angol költészet antológiáját (*Tenger és alkonyég között*, 1978), majd az amerikaiét (*Hallom Amerika dalát*, 1994), összeállítottam egy Shakespeare-szonett-kötetet. Ralph Waldo Emerson esszéiből – részben a fordításommal – kikerekedett egy könyv. Érdeklődési köröm másik vonulata már iskoláskorom óta a Házsongárdi temető felé irányult. 1972-ben Balogh Edgár főszerkesztőhelyettes felkérésére írtam egy, a Korunk márciusi számában közölt temetőismertetést (*Házsongárdi panteon*), amelynek nemzetközi visszhangja lett. Többször is vezettem temetői körutakat, amíg a belügyi szervek szigorúan meg nem tiltották őket. Az 1980-as években kezdődött a város magyar többségű Hóstát negyede főutcájának, a korábbi Magyar utcának a bontása, hogy aztán a kertés családi

házak helyére idetelepítettek részére tízemeletes tömbházakat emeljenek. Elhatároztam, hogy megörökítem az utca akkori helyzetét, s az 1869 óta vezetett telekkönyvből minden háznak kiírtam a tulajdonosváltásait, s a bejegyzett átépítéseket. Néhol a helyszínen is érdeklődtem a még ott lakóktól. Így kerekedett ki a város leg-hosszabb utcájának története, mely azonban csak 1995-ben jelenhetett meg *Magyarok utcája* címmel, a vártnál is nagyobb visszhangot keltve, mert időközben a régi magyar telekkönyveket eltüntették. S akkoriban folyt a kárpótlások, visszaszolgáltatások igénylése.

1989 decembere, a romániai „forradalom” tényleg felbecsülhetetlen változásokat hozott: sajtószabadság, szabad utazások, a magyar jellegű szervezkedések engedélyezése. Ott voltam az Erdélyi Múzeum-Egyesület és az EMKE (Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület) újraalapításánál, kisebb-nagyobb tisztségeket kaptam. A Kelemen Lajos Műemlékvédő Társaság megalapítói közt szerepeltem 1990 februárjában, s rögtön alelnöknek választottak (2003-tól elnöke vagyok). Az 1999-ben megalakuló Házsongárd Alapítványnak is ügyvezető elnöke lettem. Ezek a szervezkedések, a könyvkiadás felszabadulása apránként módosították irányultságomat.

Az 1990-es évekig főleg irodalomtörténésznek tartottam magam. Az angol és az amerikai irodalom, az összehasonlító irodalom s az erdélyi magyar irodalmi hagyományok foglalkoztattak. Most azonban egyre többen érdeklődtek a helyi múlt iránt. Alig néhány magyar történészünk volt, de Kolozsvár város történetével senki sem foglalkozott behatóbban. A helybéli magyarság sem ismerte saját múltját. Kántor Lajos, a Korunk új főszerkesz-

tője felkért, hogy írjak egy magyar szempontú városismertető kalauzt. Az 1940-es évek óta ilyen nem jelent meg. Még 1990-ben elkészült a mű, de csak 1992-ben látott nyomdafestéket. Ezután már én lettem a város „helytörténésze”. Egyre-másra kértek fel városismertető, temetőnéző séták vezetésére. Az angol és az amerikai irodalom iránti érdeklődés teljesen háttérbe szorult, a helyi múlt mindenkit érdekelt. Így aztán sorra jelentek meg temetőmonográfiáim: *Tört kövön és porladó keresztben* (1997, V. kiadás 2010), *Örök Házsongárd* (I–II. köt., Bp., 2009), *A Házsongárdtól a Kismezőig*, 2016), városkalauzaim (*Kalauz a régi és új Kolozsvárhoz*, 1992; *Kolozsvár*. Millenniumi kalauz, 2001; *Kolozsvár*. Történelmi városkalauz, 2011, ezt románra is lefordították: *Cluj-Napoca*. Ghid turistic, istoric, cultural, 2014). Megírtam a kolozsvári egyetem és felsőoktatás történetét: *Egyetem a Farkas utcában*, 2001, III. kiadás 2012), az itt születettek élettörténetét (*Születtek Kolozsvárt*, 2016), összeállítottam a város kronológiáját (*Kolozsvár kétezer esztendeje dátumokban*, 2001; *Kolozsvár a századok sodrában*, 2016). S számos a várossal foglalkozó kötetben egy-két fejezetet jegyeztem. A helyi sajtóban is állandóan cikkekkel, tanulmányokkal szerepelek. Ma már ott tartok, hogy ha bárkit valami a várossal kapcsolatban érdekel, hozzám fordul.

Érdekes színfolt munkásságomban az orvostörténet. Az 1870-es évektől ez nagyjából a családtörténetünkkel is összefügg. Az orvosképzés,

a Kolozsvárt is megforduló vagy egy életen át itt gyógyító orvos-tudósok adatainak összegyűjtésével ma rajtam kívül jóformán senki sem foglalkozik.

Megindulásától kezdve a Romániai Magyar Irodalmi Lexikon munkatársa voltam. Balogh Edgár, majd Dávid Gyula főszerkesztők feladatok sorát rótták ki rám. A Kolozsvárral kapcsolatos irodalmi-történelmi összefoglalásokon kívül én lettem az unitárius és az izraelita vonatkozású szócikkek gazdája. Az előbbihez kötődésem is volt: anyai őseim mind ide kapcsolódtak. A zsidósághoz ugyan egyetlen rokon sem fűződött, de nem akadt más, aki elvállalja a témát. Aztán úgy beledolgoztam magam, hogy ma már nemzetközileg jegyzik e témakörben írt tanulmányaimat. Az unitárius vonatkozású dolgozataimból egy tekintélyes kötet is kikerekedett: *Múzsák és erények jegyében* (2001), meg egy iskolamonográfia (2007) és egy tudóséletrajz (*A múzsák és erények kertjének őre*, 2014).

Tíz évvel ezelőtt úgy éreztem, hogy a tanításnál más is helyt tud állni, viszont a kutatómunkát, összegzést nekem kell folytatnom. Így a nyugdíjasléletet választottam. Azóta soha semmire sincs elég időm. Az elvárásoknak igyekszem eleget tenni, ezek szerint szabom ki a feladataimat, s végül mindig túlméretezem őket. De hát ez ad értelmet az életnek: igénylik a munkámat.

Horváth Ferenc

sakktanár, költő (Újpest, 1948. február 28.)

Gyermekkorom és ifjúkorom túlnyomó részét Újpesten töltöttem. Másik fő színterem Veres-egyház, immár 33 éve. Van egy húgom, két fiam, egy fogadott fiam, négy fiúunokám, egy Glycerám és hat megjelent verseskötetem. Az irodalmi életben számosan Képzelmész néven azonosítanak, polgári tevékenységeim során pedig sakktanári munkásságommal és maratoni futásaimmal vívtam ki némi elismerést. Egyéb mondandóimat alábbi versemben kíséreltem meg tömören összefoglalni. Ami – óhatatlanul – mégiscsak hiányzik ebből a töredékből, az könyveimben persze fellelhető (*Képzelmész iramatai*, Kráter, 1995; *A maradék idő*, Manila Nyomda,

2000; *Hintalovon, táltoson*, Syllabux, 2012; *Egy galoppfutam konzerválása*, Kairosz, 2013; *Helyettük írtam*, Napkút, 2015; *Jób könyve*, Napkút, 2016).

Jelenleg több – szinte kész – egyéb kötetem kiadásra előkészítésén is dolgozom.

Születésnapi töredék

(A hetvenéves balga költő megkísérli egyetlen versebe sűríteni életét és költészetét)

Ó, hintaló, ó, tempora,
ó, rímeimnek hímpora,
ó, ritmus: Kirkém tempora!

Ó, rongylabdák, grund kövei,
ó, Föld mágneses övei,
ó, szív, te üres, te teli!

Ó, átevickélt hetven év,
ó, tévelygések, semmi rév,
ó, lét, mi mellett nincsen érv.

Ó, tiszta s botló jambusok,
ó, ízes női farhúsok,
ó, téridő, mely úgy suhog!

Ó, pántlikák és keszkenők,
ó, pásztorórák, ó, ti nők,
ó, megnyert-elvesztett idők!

Ó, élet, és ó, költemény,
ó, ötvenkét fokos tömény,
ó, te: világ, és ó, te: én!

Ó, véges, és ó, végtelen,
ó, foghatatlan, képtelen,
ó, fény, és ó, te fénytelen!

.....

.....

Ó, újévek, karácsonyok,
ó, minden, ami elcsorog,
ó, ti sorjázó vesszorok!

Ó, gondolat, és ó, te vers:
ezerszer megkavart kevercs,
semmit-mindent rejtő tekercs!

Sbízom mégis, bár nincs remény:
míg fürkészgetem, hol a fény,
sötétedik – ez pusztá tény.

Horváth Ferenc